

Vol.1 • 03

TOENEMEND LICHT

Farizeeën en Sadduceeën

DEZE STUDIE WORDT U AANGEBODEN DOOR:

DECLARING THE END FROM THE BEGINNING MINISTRIES

Toenemend licht - vol. 1 studie 3

Deze serie aan korte studies is, in het Engels,
uitgegeven door PreparationU.

Deze Nederlandse editie wordt uitgebracht door
"Declaring the End from the Beginning ministries".

Originele titel: Pharisees and Sadducces

Auteur: Thabo Mtetwa

Vertaling: DEB-ministries

Design 2e edities: PIP

Toenemend licht series

1e editie (EN): 2016

1e editie (NL): 2016

2e editie (NL): 2018

internet: www.deb-ministries.org.

e-mail: info@debm.org

Ellen G. White:

AA	The Acts of the Apostles	MH	Manuscript Releases, Vol. 1-21
BEcho	Bible Echo	MS	Manuscript
CE	Christian Education	PC	The Paulson Collection of E. G. White
COL	Christ's Object Lessons	PM	The Publishing Ministry
CT	CT = Counsels to Parents, Teachers & Students	RH	The Review and Herald
CW	Counsels on Writers and Editors	SG	Spiritual Gifts, Vol. 1-3
DA	The Desire of Ages	SM	Selected Messages, Vol. 1-3
EW	Early Writings	ST	The Signs of the Times
FE	Fundamentals of Christian Education	T	Testimonies for the Church, Vol. 1-9
GC88	The Great Controversy	YI	The Youth's Instructor
GCB	The General Conference Bulletin		

Andere auteurs:

MWM	Bliss, Memoirs of William Miller	KJV	The Authorized King James Bible
JoL, PREX2	Litch, Josiah, Prophetic Expositions		

De Farizeeën en de Sadduceeën

INTRODUCTIE

“Wien zou Hij dan de kennis leren, en wien zou Hij het gehoorde te verstaan geven? De gespeenden van de melk, de afgetrokkenenen van de borsten? Want het is gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel (lijn op lijn), hier een weinig, daar een weinig. Daarom zal Hij door belachelijke (stamelende) lippen, en door een andere tong tot dit volk spreken; Tot dewelken Hij gezegd heeft: Dit is de rust, geeft den moeden rust, en dit is de verkwikking; doch zij hebben niet willen horen.” Jesaja 28:9-12

“Hetgeen er geweest is, hetzelfde zal er zijn, en hetgeen er gedaan is, hetzelfde zal er gedaan worden; zodat er niets nieuws is onder de zon. Is er enig ding, waarvan men zou kunnen zeggen: Ziet dat, het is nieuw? Het is alreeds geweest in de eeuwen, die voor ons geweest zijn.” Prediker 1:9-10

Want al wat te voren geschreven is, dat is tot onze lering te voren geschreven, opdat wij, door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften, hoop hebben zouden.” Romeinen 15:4

De rust en de verkwikking waarvan wordt gesproken in het 28e hoofdstuk van Jesaja is de boodschap van de luide roep van de derde engel (Jesaja 28:9-12; *EW*, 277). En volgens dezelfde passage in de schrift is deze boodschap nauw verbonden met de hermeneutiek (de methode van Bijbelinterpretatie) waardoor hij begrepen en gecommuniceerd wordt. Het geïnspireerde woord identificeert deze hermeneutiek als degene die gebruikt werd door William Miller in de Millerietenbeweging.

“Degenen die de derde engelboodschap verkondigen, onderzoeken de Schrift op dezelfde manier zoals vader Miller het gedaan heeft. In het kleine boekje “Views of the Prophecies and Prophetic Chronology”, heeft vader Miller de volgende eenvoudige maar wijze en belangrijke regels voor Bijbelstudie en -uitleg opgesteld: *RH*, November 25, 1884.23

“1. Ieder afzonderlijk woord is belangrijk met betrekking op het in de Bijbel aangetoonde thema; 2. De hele Bijbel is noodzakelijk en zij kan door zorgvuldige interpretatie en ijverige studie worden begrepen. 3. Niets van wat in de Bijbel geopenbaard is, kan of wordt onthouden aan degenen die in geloof daarom bidden en niet twijfelen. 4. Om leerpunten te begrijpen, moet u alle Bijbelverzen m.b.t. het thema, dat u wilt weten, bij elkaar zoeken. Laat dan ieder afzonderlijk woord werken, en wanneer u uw theorie kunt formuleren, zonder een tegenstrijdigheid te vinden, dan kan het niet fout zijn. 5. De Bijbel moet zichzelf uitleggen, omdat zij de maatstaf in zichzelf draagt. Wanneer ik op een leraar vertrouw dat hij mij de Bijbel kan uitleggen en hij gaat gissen naar de betekenis of hij geeft er een bepaalde betekenis aan die overeenkomt met zijn geloofsbelijdenis of omdat hij daardoor wijs wil lijken, dan is niet de Bijbel mijn maatstaf, maar zijn gissing, zijn wens, zijn geloof of zijn wijsheid.” *RH*, November 25, 1884.24

“Bovenstaande is een deel van deze regels; en in onze Bijbelstudie doen we er goed aan al deze principes op te volgen.” *RH*, November 25, 1884.25

De veertien regels van William Miller, ook de bewijstekst interpretatie methode genoemd, is de door de hemel vastgestelde methode van Bijbelinterpretatie. En deze regels zijn niet meer dan een uiteenzetting van de hermeneutiek die de Schrift zelf geeft. Maar de vijand der zielen is meester in het verkeerd uitleggen van de Schrift. En hij heeft, in het perfectioneren van zijn tactiek van oorlogvoering tegen de hemel, zelf bedachte methoden geformuleerd om de onvoorzichtige op foute wegen te leiden.

“Satan is een expert in het aanhalen van de Bijbel, terwijl hij zijn eigen uitleg geeft aan de teksten, waardoor hij hoopt dat hij ons kan laten struikelen.” *GC88*, 530.1

Het resultaat daarvan kan worden gezien in de dwalingen, de verwarring en de scheidingen binnen het Adventisme, m.b.t. de boodschap die de kerk dient te verkondigen en de manier waarop deze verkondigd moet worden. En wat een gevaar voor het Adventgeloof als de dingen zo blijven! Maar de God wiens genade voor eeuwig blijft, heeft de geschiedenis van de Farizeeën en de Sadduceeën opgetekend, om te waarschuwen voor de verrijkende consequenties van het accepteren van andere hermeneutiek dan gegeven door het geïnspireerde woord. Deze geschiedenis is belangrijk en moet worden begrepen, omdat hij letterlijk wordt herhaald in onze dagen.

DE HERMENEUTIEK VAN DE SADDUCEEËN – DE HISTORISCH-KRITISCHE METHODE

“De Sadduceeën verwierpen de overleveringen van de Farizeeën. Zij beleden dat zij het grootste gedeelte van de Schriften geloofden en dit als richtlijn voor hun leven aannamen; in de praktijk waren zij echter sceptici en materialisten...De Sadduceeën ontkenen het bestaan van engelen, de opstanding der doden, en de leerstelling van een toekomstig leven met zijn beloningen en straffen.” *DA*, 603.1-2

“De Sadduceeën geloofden, dat er geen opstanding des vlezes is;” *DA*, 209.3

“De Sadduceeën verwierpen de leer van Jezus; Hij werd gedreven door een geest waarvan zij niet wilden erkennen dat die zich op deze wijze openbaarde; en Zijn leer betreffende God en het toekomstig leven was in tegenspraak met hun theorieën. Zij geloof-

den in God als het enige wezen dat boven de mensen stond ; zij redeneerden echter, dat een overheersende voorzienigheid en een goddelijke vooruitziende blik de mens zou beroven van de macht, zedelijk vrij te zijn, en hem zou verlagen tot de toestand van een slaaf. Het was hun overtuiging, dat God, nadat Hij de mens had geschapen, deze aan zichzelf overliet, onafhankelijk van een hogere invloed. Zij beweerden, dat de mens vrij was om zijn eigen leven te beheersen, en vorm te geven aan de gebeurtenissen van de wereld; dat zijn bestemming in zijn eigen handen lag. Zij ontkenden, dat de Geest van God werkt door middel van menselijk streven of natuurlijke middelen. Niettemin waren zij nog ervan overtuigd, dat door op de juiste wijze gebruik te maken van zijn natuurlijke krachten, de mens verheven en verlicht kon worden; dat door harde en strenge eisen zijn leven gereinigd kon worden.” DA, 604.2

De religie van de Sadduceeën was inderdaad erg verwonderlijk. Ze geloofden niet in de opstanding van het lichaam of het oordeel. Verder geloofde de Sadduceeër dat het lot van de mens in zijn eigen handen lag, zijn oordeel het hoogst was en dat hij de macht in zichzelf had om verheven en verlicht te worden. Dit zijn dé principes die aan de grondslag van het Spiritisme liggen.

“Satan verleidt mensen nu, zoals hij Eva in Eden verleid heeft, door vleierij, door een verlangen te doen ontbranden om verboden kennis te vergaren, door ambitie op te wekken voor zelfverhoging. Het was het koesteren van dit kwaad dat zijn val veroorzaakte, en door hen probeert hij de verwoesting van mensen te veroorzaken. “U zult als goden zijn,” zegt hij, “kennende goed en kwaad.” (Genesis 3:5) Spiritisme leert “dat de mens een schepsel van vooruitgang is; dat het zijn lot is vanaf zijn geboorte om vooruit te gaan, zelfs tot in de eeuwigheid, tot een Godheid, “ en nogmaals: “Elke geest zal zichzelf oordelen en niet een ander.” “Het oordeel zal juist zijn, want het is een oordeel over zichzelf... De troon is in jou.” Een spiritistische leraar zei, toen het “spirituele bewustzijn” in hem ontwaakte, “mijn medemens, allemaal waren ze niet gevallen demigoden.” En iemand anders verklaart, “elk rechtvaardig en perfect wezen is Christus.” GC88, 554.1

De Sadduceeën waren in wezen spiritisten. Maar om tot dit punt te komen, gebruikten zij een methode om de Bijbel te interpreteren vol van scepticisme en kritiek. De moderne vorm van de interpretatiemethode van de Sadduceeën is de historisch-kritische methode (ii). Deze hermeneutiek beschouwd de Bijbel als elk ander ongeïnspireerd boek of historisch werk en stelt de lezer als criticus boven het Woord om de principes en uitleggings daarin beschreven te betwijfelen, te ontleden en uit te dagen. De historisch-kritische methode is de hermeneutiek die gebruikt wordt door de meeste “liberale” Adventisten. En de vruchten van dit scepticisme, van de afwijzing van de Schrift en de verhoging van menselijke redenen, vinden we terug in de ideeën die gelijk staan met het liberale Adventgeloof. Voorbeelden hiervan zijn bijvoorbeeld: de afwijzing van de Bijbelse verklaring van de schepping en daarvoor de aanname van de evolutietheorie, afwijzing van de Bijbelse leer over de rol van beide geslachten ten gunste van vrouwenordinatie en gelijkheid, wat komt van het feminisme, de promotie van homoseksualiteit in de kerk, en afwijzing van Bijbelse standaarden in dieet, kleding, entertainment, etc. De Geest der Profetie veroordeelt klaar en duidelijk deze methode van interpretatie en wijst naar Lucifer als de oorsprong, de eerste criticus die ooit bestond (iii).

Het is interessant om te zien dat de meeste priesters Sadduceeën waren: “In aantal waren de Sadduceeën veel geringer dan hun tegenstanders, en zij hadden niet zo’n sterke invloed op het gewone volk; velen van hen echter waren rijk, en zij bezaten de invloed die door rijkdom verleend wordt. In hun rijen bevonden zich de meeste priesters, en uit hen werd gewoonlijk de hogepriester gekozen. Dit gebeurde evenwel onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat hun sceptische mening niet naar voren zou worden gebracht. Ter wille van het grote aantal en de populariteit van de Farizeeën was het voor de Sadduceeën noodzakelijk ogenschijnlijk in te stemmen met hun leerstellingen, wanneer zij het priesterambt bekleedden; maar alleen al het feit, dat zij te verkiezen waren voor een dergelijk ambt, gaf invloed aan hun dwalingen.” DA, 604.1

Dit is ook het geval in het Adventgeloof, waar de meeste geleerden in onze denominatie onderricht zijn in de historisch-kritische methode (iv). Het resultaat van het toepassen van deze hermeneutiek is dat veel van onze geleerden, leraren en leidende broeders niet geloven in de fundamentele adventistische waarheden zoals het hemelse heiligdom en het onderzoekend oordeel. Deze waarheden, die aan de basis liggen van het adventistische geloofssysteem, kunnen niet ondersteund worden door een methode die zijn oorsprong niet in de Bijbel vindt. Echter, om conflicten te voorkomen met de gemiddelde kerkganger worden deze verschillende meningen niet duidelijk openbaar gemaakt, omdat zij wel geloven dat deze doctrines waarheid zijn. Maar krachtens hun hoge posities als leidende leraren en predikanten, oefenen hun valse leerstellingen hun invloed uit op de geest van velen onder Gods volk.

DE FARIZEEËR – DE HISTORISCH-GRAMMATICALE METHODE

De Farizeeën hielden vast aan een orthodoxie die, in eerste instantie, niet gezien werd als een afwijken van Bijbelse religie zoals bij de Sadduceeën.

“Want de Sadduceeën zeggen, dat er geen opstanding is, noch engel, noch geest, maar de Farizeeën belijden het beide.” (Hand. 23:8)

“Echter hun religie bestond uit tradities, ceremonieën en voorschriften van mensen die de Heer niet van zijn volk gevraagd had ze te doen.” AA, 15.1

“De geest van de discipelen was voor een groot deel beïnvloed door de tradities en voorschriften van de Farizeeën, die de geboden van God op het niveau van hun eigen bedenksels en doctrines plaatsten. De Schriftgeleerden en Farizeeën ontvingen en leerden de Schrift niet in zijn oorspronkelijke reinheid, maar inter-

preteerden de taal van de Bijbel op zo'n manier dat het gedachten en voorschriften uitdrukte die God nooit gegeven had. Ze drukten een mystiek bouwwerk op de schrift van het Oude Testament en maakten die dingen onduidelijk, die de oneindige God heel duidelijk gemaakt had. Deze geleerde mannen hielden de mensen hun eigen ideeën voor ogen, en maakten patriarchen en profeten verantwoordelijk voor dingen die ze nooit geuit hebben. Deze valse leraren begroeven de waardevolle juwelen van waarheid onder de troep van hun eigen interpretaties en voorschriften, en de duidelijkste verklaringen in de profetieën over Christus werden bedekt. Het houden van de geboden van God werd een variatie van strikte ceremonieën, zo onnodig en dwaas dat de kracht van Gods wet volledig was vernietigd. Zij maakten de geboden van God zo zwaar dat ze nooit gehouden konden worden en daardoor verminderden ze het respect voor God." *ST*, September 11, 1893.7

De Farizeeën vervingen Gods standaard met hun eigen standaard, en daardoor stelden zij een vals systeem van aanbidding in de plaats van het ware. En in dit valse systeem, werden zij die de waarheid hoog hielden, zoals Christus dat deed, beschuldigd een afvallige te zijn en een breker van Gods wet.

"Hij (Christus) was trouw aan Gods geboden en schoof de menselijke overleveringen en geboden die daarvoor in de plaats waren gekomen, opzij. Daarom werd Hij gehaat en vervolgd. Deze geschiedenis herhaalt zich. De wetten en overleveringen van mensen worden geplaatst boven Gods wet en zij, die trouw zijn aan Gods geboden worden gesmaad en vervolgd. Omdat Christus trouw was aan God werd Hij ervan beschuldigd dat Hij de sabbat overtrad en God lasterde." *COL*, 170.3

Het geïnspireerde woord vertelt ons dat het werk, gedaan door het geloofssysteem van de Farizeeën, zich zal herhalen. De "tradities, voorschriften en geboden van mensen" die in het middelpunt stonden van het Farizeïsche systeem van valse aanbidding staan parallel aan de historisch-grammaticale methode van vandaag. De

historisch-grammaticale methode is de hermeneutiek gebruikt door de meeste “conservatieve” adventisten. Deze hermeneutiek maakt er aanspraak op een aantal eigenschappen van de schrift hoog te houden (zoals dat de Bijbel het Woord van God is en de enige bron van doctrine), terwijl het gebruik maakt van de historisch-kritische procedure in Schrift interpretatie (v). Een voorbeeld hiervan is de voorrang die wordt verleend aan de originele taal, die een afhankelijkheid van “experts” in deze talen nodig maakt, als je zelf niet zo’n expert bent. Dit heeft de tendens, om op mensen te vertrouwen, aangemoedigd, terwijl een verschrikkelijke vloek, onder Gods volk aan het einde van de wereld, het gevolg zal zijn. (Jeremia 17:5, Jesaja 31:1-3, 29:11) Hoewel de originele talen nuttig kunnen zijn, is het in strijd met de hermeneutiek van William Miller wanneer ze een leidende rol spelen in het bepalen van de betekenis van de schrift. Miller kwam tot de fundamentele waarheden van het Adventgeloof, de eerste en tweede engelenboodschappen, door eenvoudige bewijstekstvoering zonder de toevlucht te nemen tot Grieks en Hebreeuws (vi). Zouden wij, die onder de verkondiging van de derde engelboodschap niet hetzelfde moeten doen?

Daarnaast is het in strijd met de Schrift zelf, die namelijk als enige kwalificatie om het Woord te kunnen begrijpen, de toestand van iemands hart beschrijft en niet een opleiding in de oude talen. (Johannes 7:17, Johannes 8:42-47)

Een andere fout van de historisch-grammaticale methode is het lezen van de Bijbel vanuit het perspectief van de originele cultuur, de maatschappij en het perspectief van het leven van de schrijver, om te komen tot zijn bedoeling voor ons vandaag. Het is belangrijk om te zien dat dit precies het tegenovergestelde is van hoe de Bijbel zelf ons leert hem te benaderen. De Schrift leert dat de christen het dient te lezen met het begrip dat de Schrift meer spreekt over het einde van de wereld, dan over de tijd waarin het geschreven werd. (1 Korinthe 10:11, Romeinen 15:4) Om de Schrift vanuit het perspectief van de originele cultuur en maatschappij van de schrijver te interpreteren, is het nodig de toevlucht te nemen tot

experts in oude culturen en maatschappijen. En daardoor leidt het zielen weg van het Woord zelf tot woorden en geboden van ongeïnspireerde mensen.

TRADITIES VAN DE VADERS EN HET ZDA KERKELIJK HANDBOEK:

Het beleid van de Farizeeën maakte het Woord van God krachteloos. Zie het volgende: “En Hij zeide tot hen: Gij doet zeker Gods gebod wel te niet, opdat gij uw inzettingen zoudt onderhouden. Want Mozes heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder; en: wie vader of moeder vloekt, die zal den dood sterven. Maar gijlieden zegt: Zo een mens tot vader of moeder zegt: Het is korban (dat is te zeggen, een gave), zo wat u van mij zou kunnen ten nutte komen, die voldoet. En gij laat hem niet meer toe, iets aan zijn vader of zijn moeder te doen; Makende alzo Gods woord krachteloos door uw inzetting, die gij ingezet hebt; en vele dergelijke dingen doet gij.” Markus 7:9-13

Vandaag verricht het kerkelijk handboek van de Zevende-dags Adventisten, een ongeïnspireerd beleidsdocument, een zelfde werk als de tradities en het beleid van de Farizeeën. Adventpioniers, waarvan er sommige leefden tijdens de Millerietenbeweging, waren fel tegen de introductie van een dergelijk handboek. Zij waren er op tegen omdat de introductie ervan zou leiden tot geestelijke zwakte, omdat broeders en predikanten, voor het bepalen van richting bij het oplossen van moeilijkheden in de kerk, erop zouden gaan steunen, in tegenstelling tot een weg te zoeken, onder gebed, in Gods Woord en door de Heilige Geest geleid (vii). Helaas zien we dat dit inmiddels recentelijk aan de orde is geweest, daar waar sommigen, niet in staat om kritische punten van tegenwoordige waarheid te ontcrachten, de procedures in het kerkelijk handboek hebben gebruikt om hen ,die Bijbelse waarheid verdedigen, uit de kerk te zetten.

Dit handboek maakt Gods raad krachteloos m.b.t. het Bijbelse of apostolische model voor lokale kerkorganisatie, door het te vervangen met het door de afvallig protestanten gebruikte ‘gevestigde predikant’ model (viii). Het apostolische model (ix), door het geïnspireerde woord bevestigd, beveelt het toezicht over de lokale kerken aan, aan ouderlingen die als predikers dienst doen in deze gemeenten. Predikanten daarentegen dienden als evangelisten – ze stichtten kerken in verschillende gebieden en besteedden aan hen zoveel werk als nodig was om zelfstandig te kunnen worden. Daarna zouden ze nieuwe gebieden intrekken en meer gemeenten oprichten – en bezochten de gevestigde gemeenten alleen om de lokale ouderlingen te ondersteunen. Echter, na de dood van Ellen White nam de ‘gevestigde predikant’, zoals we het vandaag kennen, de leiderschap van de ouderling in de lokale kerk over en de ouderling werd de assistent van de predikant (x). Deze weg heeft het Adventisme dezelfde oogst van problemen gebracht als in de gevallen protestantse kerken – het meest opvallend is de geestelijke verschrompeling die plaatsvindt door een te groot vertrouwen op de gevestigde predikanten. Dit heeft tevens bijgedragen aan de onwil aan de kant van leken-leden om persoonlijk en oprecht de waarheid van controversiële onderwerpen voor zichzelf te onderzoeken. Ze moeten wachten op hun predikant om hen te vertellen wat te geloven en wat goed en kwaad is. En als vervolgens deze predikanten zelf op valse wegen wandelen, volgen de zielen die op hen vertrouwen hen blind tot over de afgrond, tot hun eeuwige verdoemenis.

DE AANVAL OP CHRISTUS – EEN TYPE VAN DE AANVAL OP MILLERS REGELS

De bewijstekst hermeneutiek uitgewerkt door William Miller is de methode van interpretatie, die gegeven wordt door de Schrift zelf (Jesaja 28:9-12). Het is de methode die gebruikt werd door de geïnspireerde auteurs van het Nieuwe Testament bij de uitleg van het

Oude Testament (xi). Een voorbeeld is Paulus' gebruik van Habakuk 2:4 in Romeinen 1:16-17. Paulus neemt deze passage uit zijn directe historische context – die verwees naar de bevrijding van de legers van Babylon 600 jaar eerder – en gebruikt het als een bewijstekst om de 'tegenwoordige' waarheid van de redding in Jezus Christus te onderbouwen. Hetzelfde kan gezegd worden over Christus' gebruik van Jesaja 6:9-10 in Mattheüs 13:14-15. Christus gebruikt deze passage, die, in zijn originele context genomen, verwees naar het Joodse volk tijdens de regering van Jotham honderden jaren eerder; en Hij spreekt erover alsof het een directe toepassing heeft op de Farizeeën in Zijn dagen (xii). Christus leest deze passage alsof hij meer verwees naar Zijn dagen dan naar de mensen voor wie het oorspronkelijk was geschreven. En hetzelfde principe is juist als we vandaag de hele canon van de Schrift lezen.

De fundamente van het Adventgeloof zoals ze gegeven zijn op de 1843 en 1850 kaarten zijn een symbool van Christus (xiii). En de afwijzing van de leer van Christus door de Farizeeën en de Sadduceeën typeert hoe de moderne Farizeeën en Sadduceeën hen zullen behandelen die deze fundamente en de bewijstekst hermeneutiek, waarop ze gebaseerd zijn, geloven. Zoals de Farizeeën en Sadduceeën tegen elkaar waren, maar verenigd waren in hun haat tegen Christus, zo haten de voorstanders van de historisch-grammaticale en de historisch-kritische methode elkaar, maar zijn verenigd in hun tegenstand tegen de bewijstekst methode.

Terwijl de volgende ZDA theoloog tegen de bewijstekst methode is herkent hij dit scenario:

“De crisis waar het Adventgeloof op het moment voor staat is niet noodzakelijkerwijs veroorzaakt door twee verschillende culturen – “de kerk van het westen” en “de rest van de kerk”. Het is meer een crisis over Bijbelse Hermeneutiek, de juiste principes voor het uitleggen van de Bijbel. Onlangs heeft deze crisis geleid tot veel nieuw hermeneutische terminologie in onze kerk: praktijkboek vs. kookboek, principes vs. liberale aanpak, contextuele vs. sleuteltekst aanpak, dynamische vs. rigide aanpak, principiëel/geestelijk

vs. letterlijk, historisch-kritische methode vs. historisch-grammaticale methode, en misschien nog wel andere termen. “Als we spreken over Bijbeluitleg (hermeneutiek), hebben Zevende-dags Adventisten maar twee opties: (1) de historische adventistische aanpak in de Schrift, die erkent dat de Bijbel volledig is geïnspireerd, te vertrouwen is en autoritair, en (2) de hedendaagse liberale aanpak van de Bijbel, die de volledige inspiratie en betrouwbaarheid ontkent. “Hoewel deze twee principes mijlen van elkaar verwijderd zijn, zijn ze het beiden eens over de afwijzing van een derde aanpak – namelijk de “bewijstekst-methode van interpretatie.” Samuel Koranteng-Pipim, *Receiving the Word*, 27-28

De tekst hierboven bevestigt simpelweg het feit dat de liberale en conservatieve beide afwijzend tegenover de boodschap van de tegenwoordige waarheid staan, terwijl ze tegengestelde hermeneutiek als basis hebben. En de afwijzing van de tegenwoordige waarheid door beide kampen (en de hermeneutiek waarop deze is gebaseerd) is niet meer dan een herhaling van de geschiedenis van het conflict van Christus met de Farizeeën en de Sadduceeën. Wat ook niet uit het oog verloren mag worden is het resultaat van dit conflict. In Christus' noodlot – Zijn verraad, Zijn marteling en kruisiging – kan het pad gezien worden van hen die trouw zijn aan de waarheid zoals hij is in Jezus (2 Timotheus 3:12, Lukas 23:31). Maar zoals Christus de overwinning over de dood en het graf behaalde, zo zullen zij die Hem trouw blijven delen in Zijn overwinning en het eeuwige leven ontvangen bij Zijn komst. Maar in het uiteindelijke lot van de Farizeeën en de Sadduceeën – namelijk hun ondergang in de verwoesting van Jeruzalem door Rome – kan het uiteindelijke lot gezien worden van hen in het Adventisme die nu strijden tegen de tegenwoordige waarheid. Hun afwijzing van de fundamenteën van het Adventgeloof maakt het voor hen onmogelijk onze oude adventistische leerstellingen te verdedigen. Zij zullen onvoorbereid zijn om de late regen te ontvangen en uiteindelijke ontvangers van het Merkteken van het Beest bij de Zondagswet te zijn.

MET STAMELENDE LIPPEN EN EEN ANDERE TONG:

De Farizeeën en de Sadduceeën verwierpen Christus omdat hij niet een geleerde van hun stempel was.

“...De Farizeeën spotten met Christus; ze bekritiseerden de eenvoudigheid van Zijn taal, die zo simpel was dat een kind, een oudere, het gewone volk hem graag hoorden, en gecharmeerd waren van Zijn woorden. De Sadduceeën bespotten Hem ook omdat Zijn woorden zo anders waren dan wat hun leraren en Schriftgeleerden leerden. Die Joodse leraren spraken in monotone toon, en de simpelste en meest waardevolle Schriftwoorden werden oninteressant en onbegrijpelijk gemaakt, begraven onder zo’n massa van tradities en overleveringen, dat de mensen minder begrepen van de betekenis van de Schrift nadat de Rabbi’s gesproken hadden, dan voordat zij luisterden. Er waren vele zielen die hongerden naar het Brood des Levens, en Jezus voedde hen met de reine, simpele waarheid. In Zijn leer maakte hij gebruik van illustraties van de dingen van de natuur en de gewone zaken van het leven, waarmee zij bekend waren. Daardoor werd de waarheid voor hen een levende realiteit; de scènes van de natuur en de zaken van het dagelijks leven herhaalden voor hen telkens weer de waardevolle leren van de Redder. Christus verlangt dat Zijn dienaren Zijn manier van leren volgen.” *CE*, 142.3

“Hij was niet opgeleid in hun scholen. Hij legde de Schriften niet zo uit zoals zij dat deden en hij werd niet aangedreven door hun geest. Zoals Johannes de Doper, zou ook Hij ongeschikt worden voor Zijn levensmissie, als hij theologische scholen zou bezoeken; en daarom zocht Hij nooit deze vorm van opleiding.” (*DA*, 101; *CT*, 206).

Deze omstandigheden worden nu aan het einde van de wereld herhaald. De belijdende Adventistische scholen en opleidingen hebben zich afgewend van het ware onderwijs en leiden de studenten

op volgens de wijze van de wereld en de gevallen kerken (xiv). God richt nu arbeiders op om zijn werk te beëindigen, en net zoals in het verleden, zijn deze instrumenten geen ‘geleerde’ mannen. Het zijn niet de afgestudeerde theologen die vandaag de dag in het Adventisme in hoog aanzien staan. In tegendeel, het zijn de nederige mannen op aarde. Mannen van gewone komaf zonder enige bijzondere kwaliteiten. Maar wat ze wel hebben is een leergierige geest en een gewillig hart om de weg te volgen die afgebakend is door het Woord van God. Ze worden in de profetie beschreven als “stamelende lippen en een andere taal” waarmee God nu tot Zijn volk spreekt. En het is juist in deze passage waarin Jesaja tevens de bewijstekst hermeneutiek omschrijft.

“Wien zou Hij dan de kennis leren, en wien zou Hij het gehoorde te verstaan geven? Den gespeenden van de melk, den afgetrokkenenen van de borsten? Want het is gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig. Daarom zal Hij door belachelijke lippen, en door een andere tong tot dit volk spreken; Tot dewelken Hij gezegd heeft: Dit is de rust, geeft den moeden rust, en dit is de verkwikking; doch zij hebben niet willen horen. Zo zal hun het woord des HEEREN zijn; gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig; opdat zij heengaan, en achterwaarts vallen, en verbreken, en verstrikt en gevangen worden.” Jesaja 28:9-13

Waarom gaat God naar zulke mensen? Het antwoord wordt gevonden in Jesaja 29:

“Zij vertoeven, daarom verwondert u; zij zijn vrolijk, derhalve roept gijlieden; zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van sterken drank. Want de HEERE heeft over ulieden uitgooten een geest des diepen slaaps, en Hij heeft uw ogen toegesloten; de profeten, en uw hoofden, en de zieners heeft Hij verblind. Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden van een verzegeld boek, hetwelk men geeft aan een, die lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. Of men geeft het boek aan een, die niet lezen kan, zeggende: Lees

toch dit; en hij zegt: Ik kan niet lezen. Want de Heere heeft gezegd: Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijn mond, en zij Mij met hun lippen eren, doch hun hart verre van Mij doen; en hun vreeze, waarmede zij Mij vrezen, mensengeboden zijn, die hun geleerd zijn;” Jesaja 29:9-13

De geleerde mannen – de Farizeeën en de Sadduceeën – kunnen Gods Woord niet begrijpen vanwege hun foute hermeneutiek en foute opleiding. Gods Word, in het bijzonder Daniël en Openbaring die geopend zijn voor het verstand van de wijzen aan het einde van de wereld, zijn voor hen als verzegelde boeken. Maar de “ongeleerden” of leken in de kerk kunnen Gods Woord ook niet begrijpen, omdat ze vertrouwen op de geleerde mannen om hen te onderwijzen. Ze antwoorden “ik kan (het) niet (begrijpen); want ik ben niet geleerd”. En Christus verkondigt aan beide groepen dezelfde angstaanjagende veroordeling die Hij verkondigde aan de Farizeeën:

“Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Wel heeft Jesaja, van u, geveinsden, geprofeteerd, gelijk geschreven is: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij. Doch tevergeefs eren zij Mij, lerende leringen, die geboden zijn der mensen;”
Markus 7:6-7

Dit is precies hoe Satan het wil hebben; en hij wordt verder uitgeleid in de volgende passage van de Geest der Profetie:

“Satan probeert voortdurend de mens centraal te stellen en de aandacht van God af te leiden. Hij leert de mensen dat ze de bisschoppen, predikanten en hoogleraren in de godgeleerdheid als hun leiders moeten beschouwen, in plaats dat ze de Bijbel zelf onderzoeken om te weten wat hun plicht is. Wanneer hij de geest van deze leiders beheerst, kan hij de massa naar zijn eigen inzichten manipuleren.” GC88, 595.2

Toen Christus kwam om woorden des levens te spreken, hoorde de gewone mens hem graag; en velen, zelfs van de priesters en heersers, geloofden Hem. Maar het hoofd van het priesterschap en de

leidende mannen van het volk waren vastbesloten om Zijn leren te veroordelen en te verwerpen.

Hoewel ze uit het veld geslagen waren in al hun bemoeien om aanklachten tegen Hem te vinden, en hoewel zij de invloed van de goddelijke kracht en wijsheid die Zijn woorden begeleidden wel moesten voelen, toch omhulden ze zichzelf met vooroordelen; ze wezen het duidelijkste bewijs van zijn Messiaschap af, anders zouden ze gedwongen zijn Zijn discipelen te worden.

“Deze tegenstanders van Jezus waren mannen voor wie het volk van kindsbeen af eerbied had gehad. Ze hadden zich altijd zonder enig verzet voor hun gezag gebogen. Ze stelden dan ook de vraag: „Heeft soms één van de oversten in Hem geloofd, of van de Farizeeën?” „Zouden deze gelovige mannen Hem niet hebben aanvaard als Hij werkelijk de Christus was?” Onder invloed van zulke leiders heeft het Joodse volk zijn Verlosser verworpen.” GC88, 595.3

“Velen die tegenwoordig voor zeer godsdienstig willen doorgaan, hebben eigenlijk nog altijd de geest die deze priesters en oversten bezielde. Ze weigeren de Bijbel te onderzoeken om de speciale waarheden voor deze tijd te leren kennen. Ze wijzen op hun aantal, rijkdom en populariteit, en kijken minachtend neer op de verdedigers van de waarheid omdat ze gering in aantal, arm en niet populair zijn, omdat ze een geloof verdedigen waardoor ze van de wereld verschillen.” GC88, 596.1

“Christus voorzag dat de ongegronde aanspraak op gezag van de Schriftgeleerden en Farizeeën niet zou eindigen bij de verstrooiing van de Joden. Hij had een profetisch vooruitzicht dat men het gezag van de mens zou verheerlijken om het geweten te beheersen. Dit is een verschijnsel dat in alle tijden een verschrikkelijke vloek voor de gemeente is geweest. Zijn vreselijke veroordeling van de Schriftgeleerden en Farizeeën en zijn waarschuwing aan het volk om deze blinde leiders niet te volgen, zijn in de Bijbel opgetekend als een vermaning voor de generaties die na hen zouden komen.” GC88, 596.2

TOT SLOT:

De Bijbel heeft de omstandigheden waarin we ons nu bevinden voorspeld. De geschiedenis van de Farizeeën en de Sadduceeën is gegeven, zodat we op onze hoede zijn en voorkomen dezelfde fouten te maken die het Joodse volk in het verleden zo duur is komen te staan. De geschiedenis vertelt ons dat de huidige controversen binnen het Adventisme slechts symptomen zijn van diepere, meer fundamentele fouten in relatie tot de uitleg van Gods Woord. En net als in alle andere situaties, heeft God ook hier raad voor ons m.b.t. de weg die Hij wil dat we gaan. Lees het volgende:

“In 1840 ging een andere profetie in vervulling, die algemene belangstelling trok. In 1838 had Josiah Litch, één van de belangrijkste verkondigers van de wederkomst van Christus een werk gepubliceerd waarin hij zijn interpretatie van Openbaring 9 gaf en de val van het Ottomaanse rijk voorspeld. Volgens zijn berekeningen zou deze macht „in de loop van de maand augustus 1840” ten val worden gebracht. Enkele dagen vóór de vervulling schreef hij: „Als wij ervan uitgaan dat de eerste periode van 150 jaar precies is uitgekomen vóór Deacozes met toestemming van de Turken de troon besteeg en dat de 391 jaar en 15 dagen begonnen aan het einde van de eerste periode, dan moeten deze eindigen op 11 augustus 1840. Op die dag zal de Ottomaanse macht in Constantinopel ten val komen. Ik geloof dat dit inderdaad het geval zal blijken te zijn” JoL, *PREX2*, Aug. 1, 1840; *GC1911*, 334.4

“Op het aangeduide tijdstip aanvaardde Turkije door bemiddeling van zijn ambassadeurs de bescherming van de Europese mogendheden en kwam het onder controle van christelijke landen. De voorspelling was nauwkeurig uitgekomen (zie Aanhangsel onder ‘De val van het Ottomaanse rijk’) Toen dit bekend werd, kwamen zeer veel mensen tot de overtuiging dat de beginselen die Miller en zijn medewerkers volgden bij de uitleg van de profetieën juist waren. Dit was een zeer grote steun voor de Adventbeweging. Knappe en invloedrijke mannen sloten zich bij Miller aan en hielpen hem bij de

verkondiging en publikatie van zijn opvattingen. Het werk maakte grote vorderingen tussen 1840 en 1844.” *GC1911*, 335.1

In de vroege jaren van de Adventbeweging werden de door William Miller gebruikte principes van profetische uitleg bevestigd door vervulling van profetie. Deze periode was getuige van een wonderbaarlijke manifestatie van de macht van God. Dit leidde uiteindelijk tot de formatie van Gods aangewezen gemeente – de Zevende-dags Adventisten. En als wij deelnemers moeten zijn in een veel meer omvattende beweging onder de uitstorting van de late regen, dan dienen wij dezelfde principes in onze studie en leer van het Woord toe te passen. Anders missen we de beloofde zegen en worden we als verwelkte planten, klaar om verbrand te worden in het vuur van de laatste dagen.

SMAAKT DIT NAAR MEER?

U vindt meer studiemateriaal in de TOENEMEND LICHT serie op onze website www.deb-ministries.org <<http://www.deb-ministries.org/>>

- i. Voor de hele lijst van regels zie “Memoirs of William Miller pg. 70 (1853, SB, MWM 70.2)
- ii. AA 474.1, MH 142. - Schriftkritiek, ook bekend als de historisch-kritische methode of hogere kritiek, is een tak van literaire kritiek die de oorsprong van de oude tekst onderzoekt om “de wereld achter de tekst” te begrijpen. (Wikipedia)
- iii. “Wanneer men spreekt over hogere kritiek; en zij hun oordeel over het Woord van God geven, vestig dan hun aandacht op het feit dat ze vergeten zijn wie de eerste en meest wijze criticus was. Hij heeft duizenden jaren van praktische ervaring gehad. Hij is het die de zogenoemde hogere critici van de wereld vandaag onderwijst. God zal allen straffen die, als hogere critici, zichzelf verhogen en Gods heilige Woord bekritisieren.” –(BEcho February 1, 1897 Par. 9)
- iv. “Vóór ca. 1935 volgden de Adventistische uitleggers van de Bijbel in ieder geval voor het grootste deel nog de Bewijstekst-methode voor de bestudering van de Bijbel. Twee quasi-gerelateerde gebeurtenissen in dat decennium leidde tot een geleidelijke verandering naar de historische methode gedurende de volgende 25 jaar, met het resultaat dat in de jaren '60 de meeste van de Bijbelgeleerden van de kerk die methode hadden aangenomen...” R.F. Cottrell, *The Role of Biblical Hermeneutics in Preserving Unity in the Church*, p. 6, 1996
- v. R.F. Cottrell, *The Role of Biblical Hermeneutics in Preserving Unity in the Church*, p. 17, 1996
- vi. E. Froom, *Prophetic Faith of our Fathers* vol. 4 p. 462
- vii. General Conference Proceedings, Review and Herald, November 20, 1883
- viii. Heeft de kerk het Bijbelse model voor lokale kerk organisatie verlaten? Door G.P. Damsteegt in *Here We Stand* by S. Koranteng-Pipim.
- ix. “De organisatie van de gemeente te Jeruzalem moest als voorbeeld dienen voor de organisatie van gemeenten in iedere andere plaats waar boodschappers der waarheid bekeerlingen tot het evangelie zouden winnen.” (Acts of the Apostles 91.1)
- x. Damsteegt p. 685
- xi. Zie ook Matt. 1:22-23 en Jes. 7:14
- xii. Voor meer voorbeelden waarin Christus de Bewijstekst-methode gebruikt met passages uit het Oude Testament, zie Matt. 4:4 en Deut. 8:3; Matt. 4:7 en Deut. 6:16
- xiii. General Conference Bulletin, April 6, 1903 par.35. Zie ook de eerste studie in deze serie: “De Fundamenten”
- xiv. Voor meer informatie over deze geschiedenis lees het boek “Broken Blueprint” door Vance Ferrell.

Declaring the End from the Beginning ministries
www.deb-ministries.org